

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. V.
bytem X
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. JMK 58928/2019, sp. zn. S-JMK 47419/2019/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. JMK 58928/2019, sp. zn. S-JMK 47419/2019/OD/VW, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. JMK 58928/2019, sp. zn. S-JMK

47419/2019/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 26. 2. 2019 (vypraveno dne 4. 3. 2019), č. j. 220926/2018-7, č. př. 2018/536028 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu zákona nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 28. 9. 2018 v 14:53 hod. v obci Těšany č. p. 275, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 57 km/h (po započítání možné odchylky měření ± 3 km/h), čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že podle vyjádření prvostupňového orgánu mělo rozhodnutí o přestupku všechny zákonné náležitosti, resp. bylo opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby a doložkou „vlastní rukou“, což nebylo žalobcem důvodně zpochybněno. Pokud se jedná o namítané neprokázání proškolení policisty, resp. skutečnosti, že je držitelem příslušného osvědčení, žalovaný odkázal na obsah oznámení přestupku.
5. Žalovaný dále považoval za hypotetické a nepodložené tvrzení žalobce ohledně způsobu porřízení záznamu přestupku, které je originálním výstupem z rychloměru. Určení vlastnictví měřicího zařízení poté nemá podle žalovaného vliv na jeho funkci, protože není podstatné, že nebylo v řízení prokazováno. Správnost provedeného měření rychlosti spolehlivě vyplývá z ověřovacího listu a záznamu přestupku obsahujícího výstupní fotodokumentaci, na které je vozidlo žalobce zachyceno způsobem, který v tom směru nevzbuzuje důvodné pochybnosti.
6. Ve zbývajících částech odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval zákonnými podmínkami pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, včetně odůvodnění výše pokuty, která byla žalobci za spáchání daného přestupku uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

7. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný přes podané odvolání potvrdil správnost rozhodnutí o přestupku, přestože bylo vydáno v rozporu se zákonem a na základě vadného procesního postupu. Konkrétně pak žalobce argumentoval tím, že žalovaný dostatečně nevypořádal námitky, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Naopak pouze odkázal na závěry prvostupňového orgánu, popř. údaje uvedené v oznámení přestupku. Stejně tak žalovaný dovodil, že rozhodnutí o přestupku má všechny zákonné náležitosti, což zdůvodnil tím, že to vyplývá z vyjádření prvostupňového orgánu, přičemž žalobce svá tvrzení nedoložil.
8. Namítané neprokázání skutečnosti, že policista provádějící nastavení rychloměru je držitelem osvědčení o proškolení, žalovaný zdůvodnil toliko odkazem na obsah oznámení přestupku, který považoval bez dalšího za nesporný. Obdobným způsobem pak žalovaný postupoval ve vztahu k námitce žalobce, že nebylo spolehlivě prokázáno, zda je záznam přestupku originálním výstupem z rychloměru. V této souvislosti žalobce brojil rovněž proti závěru žalovaného, že určení vlastnictví měřicího zařízení není pro účely rozhodování o přestupku relevantní.
9. Kromě toho se žalovaný podle žalobce vůbec nezabýval námitkami ohledně provedení měření rychlosti, a to ve vztahu k okolnostem nastavení podmínek měření. Napadené rozhodnutí je v tomto směru založeno pouze na úvahách žalovaného, že rychloměr měl nastavit strážník Šebek, aniž by bylo prokázáno, zda tak skutečně učinil a zda byl za tímto účelem řádně proškolen, resp. zda je držitelem potřebného osvědčení.
10. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepravdivě uvedl, že žalobce měl jako provozovatel vozidla na výzvu prvostupňového orgánu sdělit údaje o osobě řidiče vozidla, která již nežije. Současně žalobce poukázal na šikanózní postup prvostupňového orgánu, který nevyhověl opakované žádosti žalobce o zaslání kopie spisové dokumentace, přičemž za nahlížení do správního spisu požadoval v rozporu se zákonem úhradu.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Ve vztahu k žalobním námitkám pak žalovaný uvedl, že všechny rozhodné skutečnosti byly ve správním řízení řádně prokázány, což žalobce důvodně nezpochybnil. Podle názoru žalovaného pak žalobce neunesl důkazní břemeno, pokud tvrzené nedostatky rozhodnutí o přestupku nedoložil.
13. Co se týče namítaného neprokázání proškolení policisty, žalovaný opětovně poukázal na obsah oznámení přestupku, že kterého tato skutečnost spolehlivě vyplývá. Stejně tak žalovaný setrval na svém stanovisku, že vlastnictví rychloměru není ve vztahu k posouzení jeho funkčnosti relevantní, přestože vyplývá z ověřovacího listu. Žalovaný dále doplnil, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno pouze na základě podkladů, které

jsou součástí spisové dokumentace. V postupu prvostupňového orgánu při poskytnutí vyžádané části spisové dokumentace neshledal žalovaný žádné pochybení. Ani namítaná chyba v psaní poté nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

14. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, výpis z karty vozidla RZ: X a stanovisko PČR - schválení míst měření rychlosti Městskou policií Židlochovice stacionárními radary ze dne 4. 4. 2018.
16. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k úhradě určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na danou výzvu nezareagoval, bylo vydáno usnesení prvostupňového orgánu ze dne 21. 1. 2019, kterým bylo podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odloženo.
17. Následně byl vydán příkaz ze dne 21. 1. 2019, proti kterému žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odpor. V důsledku toho prvostupňový orgán doručil žalobci oznámení o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 20. 2. 2019, během kterého bude žalobci umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
18. Žalobce si poté vyžádal zaslání obsahu správního spisu do datové schránky, na což bylo ze strany prvostupňového správního orgánu reagováno zasláním spisového přehledu. Na dodatečnou žádost žalobce o zaslání jednotlivých podkladů mu bylo zasláno sdělení ze dne 4. 2. 2019, ve kterém prvostupňový orgán uvedl, že žalobce se může s podklady pro rozhodnutí seznámit během avizovaného provádění důkazů mimo ústní jednání, popř. po domluvě také před tímto termínem.
19. V této souvislosti je ve správním spisu založen záznam o provedení důkazů listinou ze dne 20. 2. 2019, kterému byl žalobce osobně přítomen. Poté, co žalobce zaslal dne 25. 2. 2019 prvostupňovému orgánu písemné vyjádření k věci ze dne 25. 2. 2019, bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
23. Žaloba je důvodná.

24. Žalobce z více důvodů namítal nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, včetně postupu správních orgánů, který jejich vydání předcházel. Kromě toho žalobce argumentoval tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně nevypořádal všechny námitky, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Krajský soud se tedy nejprve zabýval tím, zda napadené rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, neboť se jedná o předpoklad jeho věcného přezkumu, resp. posouzení důvodnosti námitek směřujících proti postupu při zjišťování skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů.
25. V tomto ohledu je vhodné předně zdůraznit, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo z úřední povinnosti (*ex officio*), tedy bez ohledu na skutečnost, zda byla žalobcem výslovně namítnuta či nikoliv. Pakliže příslušný soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je povinen jej zrušit, aniž by se musel zabývat vypořádáním zbývajících součástí žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů lze poté považovat soudní či správní rozhodnutí za předpokladu, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se příslušný orgán řídil, resp. proč považoval uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. K tomu je vhodné doplnit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat nejen v naprostém opomenutí některé z uplatněných námitek, ale také v tom, že je související argumentace jako nesprávná odmítnuta, aniž by bylo dostatečně a v kontextu individuálních okolností případu zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73).
27. Krajský soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí výše uvedené požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí nesplňuje, neboť je v jeho odůvodnění na jednotlivé odvolací námitky reagováno značně povrchním způsobem, a to v zásadě pomocí prostého odkazu na vyjádření prvostupňového orgánu či jednotlivé součásti policejní dokumentace.
28. K tomu krajský soud dodává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je z převážné části tvořeno pouze popisem předcházejícího průběhu řízení, rekapitulací obsahu správního spisu a vymezením zákonných předpokladů pro nastoupení právní odpovědnosti provozovatele vozidla (tzn. citací textu aplikovaných právních norem). Vypořádání gros odvolacích námitek namířených jak proti náležitostem rozhodnutí o přestupku, tak i proti procesnímu postupu správního orgánu při vedení řízení a zjišťování skutkového stavu, je pak věnováno pouze několik řádků odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v takovém provedení, které neodpovídá ani průměrné kvalitě rozhodnutí odvolacích správních orgánů vydávaných na úseku kontroly dodržování pravidel silničního provozu.
29. Kromě toho krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný založil své již tak velmi stručné vypořádání odvolacích námitek nikoliv na věcných argumentech, ale spíše na prostém potvrzení postupu a závěrů prvostupňového orgánu, který se k některým námitkám v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku vyjadřoval, a to v návaznosti na předcházející písemné vyjádření žalobce. Důvody závěrů žalovaného nejsou

z napadeného rozhodnutí patrné a není na krajském soudu, aby tyto nedostatky při soudním přezkumu napravoval, což potvrzuje i relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č.j. 3 As 51/2007-84, přístupný na www.nssoud.cz)

30. Konkrétně lze dát žalobci za pravdu v tom, že formální správnost rozhodnutí o přestupku, které musí mít zákonem stanovené náležitosti, nelze řádně přezkoumat způsobem, že žalovaný toliko odkáže na stanovisko prvostupňového orgánu, které mu bylo spolu se správním spisem a odvoláním doručeno, popř. uvede, že žalobce své tvrzení nedoložil. Žalovanému nic nebránilo v tom, aby si přímo od prvostupňového orgánu vyžádal stejnopis rozhodnutí o přestupku v podobě, v jaké bylo žalobci doručováno, a to zejména tehdy, pakliže se tak stalo ve formě datové zprávy, která bez náležité konverze doručení rozhodnutí opatřeného vlastnoručním podpisem a otiskem úředního razítka z povahy věci vylučuje.
31. Krajský soud zdůrazňuje, že se v tomto směru nezabýval tím, zda stejnopis žalobci doručovaného prvostupňové rozhodnutí všechny náležitosti obsahuje, popř. zda by případná absence některých z nich měla za následek jeho nezákonnost. Podstatnou je skutečnost, že žalovaný se těmito okolnostmi dostatečně nezabýval, přestože byly ze strany žalobce coby odvolatele řádně namítnuty.
32. Podobně musí dát zdejší soud žalobci za pravdu v tom, že za přezkoumatelné nelze považovat ani vypořádání námítky ohledně neprokázání proškolení policisty (strážník M. Š.) či skutečnosti, že je ve vztahu k nastavení rychloměru držitelem potřebného osvědčení. Žalovaný si opět vystačil pouze s tím, že odkázal stejně jako v případě opatření záznamu přestupku na obsah oznámení přestupku, které však nemůže být samo o sobě způsobilým důkazem, pakliže daná skutečnost nevyplývá také z jiných podkladů pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).
33. Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nepovažuje proškolení policisty obecně za okolnost, která je z hlediska zjišťování skutkového stavu věci nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o přestupku, a to s odkazem na samotnou povahu služebních povinností a každodenní činnosti příslušníka obecní policie (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 7/2018-24, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Jak již krajský soud předdeslal, je primárně zákonnou povinností žalovaného, a nikoliv zdejšího soudu, aby na řádně uplatněné odvolací námítky zareagoval (např. alespoň popisem své úřední znalosti či odkazem na přílehlavou judikaturu), přestože je z věcného hlediska nepovažuje za důvodné.
34. S ohledem na skutečnost, že krajský soud shledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], nezabýval se již důvodností zbývajících žalobních námitek.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námítku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako důvodnou a nezbylo mu tak, než dané rozhodnutí zrušit a věc vrátit

žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby se v navazujícím řízení opětovně a řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, které byly proti rozhodnutí o přestupku uplatněny. Pakliže dospěje k závěru, že nejsou důvodné, je povinen své úvahy přezkoumatelně zdůvodnit. Tímto právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Žalovaný je tedy povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. února 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.